

quem per Euangelium in Christo ego genui monachum, & vos Episcopum, de magnificentissima liberalitate vestra Deo gratias nobiscum refert, exponens quod sustentamentum vitæ & peregrinationis suæ vos habet, & semper habiturum confidit. Scitis, Domine pater, quam duram prouinciam sortitus sit, & quod animam suam in manibus suis posuerit, potius mortem semper expectans, quam longam vitam. Scitis etiam, quia qui prophetam in nomine prophetæ recipit, mercedem prophetæ recipit. Vnde remittimus eum ad vos, & commendamus eum Deo & vobis. Retinuimus eum siquidem malo tempore, remittimus autem bono & congruo, vt visitet messem, vtrum matura sit ad metendum, an immatura ad laborandum. Manum siquidem misit ad aratrum ope vestra & opere, ad Christianitatem dilatandam, & horrea Dei fertiliori segete implenda. Vestrum enim, vestrum est, quicquid incrementi prouenerit ex labore ipsius, quia & de vestro viuit, tanquam operarius Dei & vester: & ad gloriam vestram respicit atque coronam, quodcumque Christo acquirere potuerit. Non igitur obturandum est os boui trituranti, neque palea subtrahenda.

46.

1162 — 1178.

Abbot PETERS i Remi skrifvelse till Ärke-Bisk. Eskil i Lund, beträffande Ärke-Biskopens utståndna faror till lands och sjös.

K. h. 2: 596. n:o 118.

E. Londensi Archiepiscopo.

Vacillans fluctuatione inter spem & deliberationem, vltra se intra metas patientiæ non potuit continere verus amicitæ affectus. Suadebat spes quotidie, diligentissimum & dilectissimum dominum & amicum statum suum renunciaturum. Vrgebat deliberatio, nil immorandum ad quærendam certitudinem de incertitudine aduersi casus, qui dicebatur oppressisse tantum dominum. In his itaque procellis vsque ad lassitudinem animo laborante, & diutius pensante quid inde potius esset eligendum, communicato consilio cum dilecto filio vestro abbate sanctorum Crispini & Crispiniani, festinaui mittere ad vos nuntium nostrum, vt sciremus quomodo tentauerit vos, & probauerit dominus, tam in mari, quam in terra. Nam parumper laxauit fræna leonis rugientis, quæ tenet in manu sua: sed nec rupit, nec soluit. Siquidem si Deus soluisset, aut diabolus rupisset, aqua nimia vos absorbuisset. Ad torporem itaque, si quis in vobis, aut in vestris erat, excitandum, iuste passus est dare fremitum: ad ostendendum erga vos filialem affectum, pie reclusit ora leonum, & maris ferocem tumultum. Non dormiuit

Dei iustitia, nec se elongavit diuina clementia. Impugnari voluit diabolus, sed sola peccata purgavit Dominus: fidem puram, deuotionem sanctissimam obfuscare voluit princeps tenebrarum; sed Deus qui lux est, & tenebræ in eo non sunt vllæ, de camino clariorem extraxit, & aurum suum pretiosius reddidit. Si superest dilectus noster Crispinus, attentissime illum vobis commendamus, & filium Ioannis Burgensis nostri, & omnes quos vobiscum duxistis. Dilectissimus vester Abbas sanctorum Crispini & Crispiniani salutatur vos. De his quæ apud nos fiunt, suggero Domino meo, quia satis prospera sunt. Senonensis Archiepiscopus factus est Remensis: Magister Ioannes Saresberiensis, quondam clericus noster, factus est Episcopus Carnotensis. Conuentus noster semper orat pro vobis. Ioannes Burgensis multum salutatur vos.

47.

1162 — 1178.

Samme Abbct PETERS ytterligare skrifvelse till densamme i samma ämne.

K. h. 2: 598. n:o 125.

Londensi Archiepiscopo Petrus abbas sancti Remigij.

Imago vestræ dilectionis impressa & expressa stylo ferreo in vngue adamantino cordis nostri viget, & in eo vigere non cessabit. Radicem namque misit deorsum, quam irrigare non cessat iugis, & quotidiana recordatio benignitatis vestræ ad amicum, ne dicam ad seruum vestrum. Totum enim me occupat gratia, & amicitia, excluso, & expulso timore, tanquam mercenario. Inde est, pater reuerentissime, quod in oblatione primitiarum mearum Domino viuo & vero vestri quoque memoriam eius propitiationi pro posse quotidie repræsentato. Redijt ad nos Magister Crispinus, marina portione non parum amaricatus, vestro tamen beneficio aliquantulum recreatus. Inter cætera retulit nobis duram historiam naufragij vestri, in qua elatione sæuissima mare aduersum vos intumuit, ventus immoderatus nauem ferocissime percussit, tempestas paulominus absorbit. Recordor, Petrum in fluctibus ambulātem, & ventum validum contra illum venientem, Paulum tertio naufragantem, Ionam absorptum a bellua, quæ tamen illum retinere non potuit. Domine Iesu, ubi eras? manum auxiliij quare tunc subtrahebas? nisi forte vt de reliquijs calicis tui, quem cum in passione gustasses bibere noluit, ministri tui & sequaces de eodem mixto portione, siue portione, quæ sibi contingebat, ad recuperandam sanitatem, immo hereditatem.